

T.B.EMİNLİ

pedaqogika elmləri doktoru

e-mail: tovuz.emni@bk.ru

[:https://orcid.org/0009-0002-7089-0160](https://orcid.org/0009-0002-7089-0160)**Gəncə Dövlət Universiteti**

(Gəncə şəh., Heydər Əliyev pr., 429)

10.62021/0026-0028.2024.4.223

AĞIL TƏRBIYƏSİNİN MƏNTİQİ KÖKLƏRİ

Xülasə. Məqalədə ağıl tərbiyəsinin məntiqi əsasları verilir, onun məntiqi kökləri üzə çıxarılır və əsaslandırılır. Bununla bağlı prof. N.M. Kazımov tərəfindən söylənilən müasir elmi ideyalar təzələnməmiş və onlara aydınlıq gətirilmişdir. Müəyyənləşdirilir ki, məfhumun təşəkkülü - dialektik prosesdir, hər bir məfhum tarixi inkişafın, adamların ictimai istehsal təcrübəsinin məhsuludur. Məfhumun məhdudlaşdırılması zamanı şüurumuz ardıcıl olaraq bir obyektə digərinə, bir məfhumdan başqasına keçir. Yekun olaraq aydın olmuşdur ki, xarici aləmin cisim və hadisələrinə xas olan oxşarlıq və fərq əlamətləri baş beyin qabığına cərəyan edən fizioloji proseslərdə, psixoloji və məntiq hadisələrində, o cümlədən məfhumlarda, habelə məfhum üzərindəki əməliyyatlarda: tərifi, təsnifi, məhdudlaşdırmada, ümumiləşdirmədə və mühakimədə əks-səda verir. Bu cür əks-səda bizim istək və arzularımızdan asılı deyil, obyektiv prosesdir. Məqalə müasir pedaqoji ideyaların inkişafı üçün mühüm rol oynayır.

Açar sözlər: ağıl tərbiyəsi məfhumu, ağıl tərbiyəsinin məntiqi və psixoloji kökləri, müqayisə priyomu, ağılın sönməz məşəli, elmi ümumiləşdirmə

Həyatımızın bütün sahələrində yaradıcı düşünməyə, qurub yaratmağa, xalq təsərrüfatının, elm və mədəniyyətin inkişafını sürətləndirməyə qadir olan adamlara müstəqillik qazanmış respublikamızın ehtiyacı indi xeyli artmışdır. Belə bir ehtiyacın ödənməsinə təfəkkür tərzlərinin özəyi hesab etdiyimiz və ağılın sönməz məşəli adlandırdığımız müqayisə bacarığı əhəmiyyətli dərəcədə kömək edə bilər.

Məfhum məntiq elmində ən sadə kateqoriyalardan biridir. Məfhumun mahiyyətini daha dərindən başa düşmək üçün onun məzmunu ilə həcmi arasındakı fərqi nəzərə almaq lazım gəlir.

Məlumdur ki, hər hansı məfhumun iki başlıca göstəricisi vardır: həcmi və məzmunu. Məfhumun həcmi həmin məfhumun əhatə etdiyi obyektlərin məcmusu ilə təyin edilir. Məfhumun əhatə etdiyi obyektlərdəki əlamətlərin məcmusu isə onun məzmununu təşkil edir.

Ümumiliyindən və ya xüsusiliyindən asılı olmayaraq hər bir məfhum müvafiq obyektlərdəki oxşarlıq və fərqi birliyi ifadə edir. Sual olunur: əgər hər hansı bir məfhumda həm oxşar və həm fərqli əlamətləri əks olunursa, onda ümumi və xüsusi məfhumların bu cəhətdən spesifik xüsusiyyətləri nədən ibarətdir? Bu suala düzgün cavab vermək üçün nəyin: ümumiliyin, yoxsa xüsusiliyin məfhumda üstünlük təşkil etdiyini nəzərə almaq lazım gəlir. Ümuminin (məsələn, ağacın) əks olunduğu xüsusi məfhumda (məsələn, palıd ağacında) xüsusilik üstünlük təşkil edir. Bu xüsusilik imkan verir ki, həmin xüsusi (palıd ağacını) digər xüsusilərdən (çinardan, cökədən, söyüddən və s.) ayıraq.

Xüsusi (palıdın da) əks olunduğu ümumi məfhumda (ağacda) üstünlük təşkil edən isə xüsusilik deyil, bütün xüsusiləri (çinari, cökəni, söyüdü və s.) əhatə edən ümumilikdir (ağaclıqdır). Deməli, obyektiv varlığın özü kimi ümumi və xüsusi məfhumlar da dialektik vəhdətdə olurlar. Dialektika həm də orasındadır ki, bu məfhumların hər ikisində (ümumidə də, xüsusidə də), oxşar və fərqli əlamətlərinin vəhdəti ifadə olunur. Ümumilikdə oxşarlıq, xüsusilikdə isə fərq üstünlük təşkil edir. Buna görə də məfhumda yalnız ümumiliyin (oxşarlığın) əks

olunduğunu, xüsusiyyətin (fərqin) isə əks olunmadığını söyləyən məntiqşünaslarla razılaşmaq mümkün deyil.

Məfhumun başlıca əlaməti olmaq etibarilə oxşarlıq və fərqin məhz vəhdət halında inikası həmin məfhumun təşəkkülündə özünü daha qabarıq göstərir.

Məfhumun təşəkkülü dialektik prosesdir, hər bir məfhum tarixi inkişafın, adamların ictimai istehsal təcrübəsinin məhsuludur.

Məsələnin göstərilən cəhətləri sırasında bizi məfhumun təşəkkülündə müqayisənin rolu da maraqlandırır. Prof. N.Kazımovun fikrincə, filosofların əksəriyyəti məfhumun yaranmasında, müqayisənin rolunu Kant kimi inkar edə bilməmişlər; lakin onlar müqayisənin rolunu müxtəlif cisimlər arasında yalnız ümumi, yəni oxşar əlamətlərin aşkara çıxarılması ilə məhdudlaşdırırlar [2, s.101].

Əslində isə müqayisə cisimlər və ya hadisələr arasında yalnız oxşar əlamətləri müəyyənləşdirməklə məhdudlaşmır. Məfhumun formalaşmasında fərqli əlamətlərin, yəni obyektlər arasındakı spesifik xüsusiyyətlərin nəzərə alınması da mühüm əhəmiyyət kəsb edir.

Cisim və hadisələrdə oxşar və fərqli əlamətlərin varlığı, bu əlamətlərin məfhumlarda vəhdət halında əks olunması və müvafiq sözlərlə ifadəsi onların məfhum üzərində aparılan bütün məntiq əməliyyatlarında təzahürünü şərtləndirir. Buna görə də tərif, təsnif, məhdudlaşdırma, ümumiləşdirmə, mühakimə kimi məntiq əməliyyatlarını müqayisə cəhətdən qısaca səciyyələndirmək lazımdır.

Müəyyən qrup obyektlərə dair biliklər tərifdə sistemləşdirilir. Hər bir tərifdə müvafiq oxşar və fərq əlamətlərinin vəhdəti ifadə edilir. Tərif üçün səciyyəvi cəhət budur ki, əvvəlcə oxşarlıq, sonra isə fərq göstərilir: fərq oxşarlığa, yəni xüsusi ümumiyyətdə aid edilir. Oxşarlıq göstərilmədən fərqi tərifdə anlamaq mümkün deyil [4, s.31].

Buna görə də tərifdə qabaqca tərif verilən obyektin hansı cinsə mənsub olduğu qeyd edilir, sonra isə onu həmin cinsə aid olan digər növ obyektlərdən fərqləndirən əlamətlər göstərilir.

Tərifdə adı çəkilən cins əlaməti bir qrup obyektidir, haqqında tərif verilən obyekt də həmin obyektlər qrupuna aid edilir.

Fikrimizi “paraleloqram” məfhumuna verilən tərifdə konkretləşdirək. “Paraleloqram” – qarşı tərəfləri paralel olan dördbucaqlıdır. Göründüyü kimi, paraleloqram üçün ən yaxın cins məfhumu dördbucaqlıdır. Paraleloqramı başqa dördbucaqlılardan fərqləndirən növ əlaməti isə qarşı tərəflərin paralelliyidir. Deməli, paraleloqrama tərif vermək üçün romb, kvadrat və s. haqqında təsəvvürə malik olmaq gərəkdir. Bununla bərabər, həmin fiqurları birləşdirən ümumi əlamətin – dörd tərəfin, yaxud dörd bucağın onların hamısına xas olmasıdır. Buna görə də yuxarıda sadalanan fiqurların hamısı dördbucaqlıdır. Dörd tərəfin olmasına baxmayaraq, dördbucaqlılar bəzi əlamətlərə görə bir-birindən fərqlənir. “Paraleloqram dördbucaqlıdır” dedikdə, biz onu dördbucaqlılara aid edirik və onun bütün dördbucaqlılara oxşadığını söyləyirik. Paraleloqram məfhumuna verilən tərif ikinci hissəsi paraleloqramın digər dördbucaqlılardan fərqi əks etdirir. Deməli, paraleloqramın tərfi iki cəhəti: həm paraleloqramın başqa dördbucaqlılarla oxşarlığını, həm də onun digər dördbucaqlılardan fərqi eyni zamanda əks etdirir.

Oxşarlıq və fərqin birliyi təsnifdə də ifadə olunur. Təsnif xarici aləmin cisim və hadisələrini müəyyən oxşar əlamətə görə qruplaşdırmaq kimi başa düşülür [1, s.65]. Cisim və hadisələr təsadüfi əlamətlərinə görə deyil, mühüm əlamətinə görə qruplaşdırılır. Başlıca əlamətinə görə cisim və hadisələrin müəyyən qruplara aid edilməsi, yəni təsnif məfhumun həcmi müəyyənləşdirməyə xidmət edir, məsələn, “üçbucaq” məfhumunu bucağın xarakterinə görə təsnif etdikdə biz onu itibucaqlı üçbucağa, düzbucaqlı üçbucağa, korbucaqlı üçbucağa ayırıırıq. Üçbucaqlıları tərəflərin qarşılıqlı münasibəti əsasında da təsnif etmək olur. Göründüyü kimi, cisim və hadisələrin təsnifi, yəni qruplaşdırılması zamanı onlar oxşar əlamət zəminində (bizim misalda üçbucaq əsasında) fərqləndirilərək bu və ya digər qrupa (düzbucaqlı üçbucağa, korbucaqlı üçbucağa və s.) aid edilir. Başqa sözlə desək, məfhumun həcmi bölünəndə, yəni təsnif ediləndə bir qrup oxşar cisimlərin fərqi qeyd edilir.

Məfhumun məhdudlaşdırılması zamanı şüurumuz ardıcıl olaraq bir obyektə digərinə, bir məfhumdan başqasına keçir. Bu zaman hər sonra gələn məfhumun həcmi əvvəlki məfhumun həcmnin bir hissəsini təşkil edir (bitki-ağac-yasəmən-ağ yasəmən). Nəhayət, biz gəlib xüsusi məfhumda dayanırıq. Məfhumun məhdudlaşdırılmasında bir məfhumdan digərinə keçdikcə hər sonra gələn məfhumun məzmunu yeni-yeni əlamətlər hesabına zənginləşir.

Bu yeni əlamətlər əvvəlki məfhumun həcmnin yalnız bir hissəsinə aid olur. Sonra gələn məfhumun məzmununa yeni əlamətlərin əlavə olunması həmin məfhumu əvvəlki məfhumdan fərqləndirməyə imkan verir [3, s.91]. Başlıca cəhət orasıdır ki, hər sonra gələn məfhum əvvəlki məfhumdan fərqlənsə də məhdudlaşdırma əməliyyatı ümumi oxşarlıq çərçivəsində cərəyan edir. Ümumi oxşarlıq çərçivəsində məfhumların fərqləndirilməsi ona görə mümkün olur ki, məhdudlaşdırma prosesində məfhumun həcmi daralır, lakin yox olmur, məfhumun həcmində müəyyən oxşar hissə, cəhət qalır. Deməli, məhdudlaşdırma əməliyyatını müəyyən məfhumun həcminə daxil olan oxşar obyektlərin ardıcıl şəkildə fərqləndirilməsi kimi başa düşmək olur.

Ümumiləşdirmə məntiqdə məhdudlaşdırmanın əksi olan əməliyyat kimi anlaşılar. Ümumiləşdirmə zamanı adamın şüuru dar həcmli məfhumlardan geniş həcmli məfhumla doğru hərəkət edir.

Buna baxmayaraq, ümumiləşdirilən məfhumların məzmunu oxşar cisimlərdəki fərq əlamətlərinin atılması hesabına yoxsullaşır; həmin məfhumların həcmi isə cisimlərdəki oxşar əlamətlərin aşkara çıxarılması hesabına genişlənir. Göründüyü kimi, ümumiləşdirilən cisimlərdəki oxşar və fərq əlamətlərini nəzərə almadan ümumiləşdirmələr aparmaq mümkün deyil. Ümumiləşdirmə oxşar və fərq əlamətlərinin inikası ilə müşayiət edilir.

Deməli ki, məfhumlar üzərində məntiq əməliyyatlarının hamısı: tərifi də, təsnifi də, məhdudlaşdırma da, ümumiləşdirmə də mühakimə formasında cərəyan edir. Məlumdur ki, hər hansı mühakimədə iki əsas cəhət olur: nə haqqında söhbət gedir və nə deyilir. Müəyyən bir şey haqqında məlum cəhətin qeyd edilməsi cisim və hadisələrdəki oxşar və fərqi fikirdə əks olunduğunu qəbul etməyə mane olmur. Mühakimənin iqrar formasında da oxşar və fərq əlamətləri nəzərdə tutulur. Mühakimənin iqrar formasında (məsələn, palıd ağacdır) oxşarlıq qabarıq şəkildə ifadə edilir, fərq isə nəzərdə tutulur: palıd kol və ya ot deyil. Fikrin inkar formasında isə, əksinə, diqqət, birinci növbədə, fərqli əlamətə yönəlir, oxşarlıq nəzərdə tutulur. Məsələn, “daş yumşaq deyildir” mühakiməsində daş bütün yumşaq cisimlərdən fərqləndirilir: bərk cisimlərə onun oxşarlığı isə arxa plana keçir. Deməli, oxşarlıq və fərq əlamətlərinin bu və ya digər nisbətdə inikası mühakimənin bütün növlərinin başlıca xüsusiyyətlərindən biridir.

Başlıcası budur ki, oxşarlıq və fərq əlamətləri mühakimədə vəhdət halında əks olunur. Oxşarlıq və fərq arasındakı dialektikanı, məsələn, “Ağacın yarpaqları yaşılıdır”, “Məhəmməd insandır”, “Dərslik kitabdır” kimi mühakimələrdə daha aydın görmək olur. “Dərslik kitabdır” dedikdə biz dərslik və kitab arasında yalnız bərabərlik işarəsi qoymuruq. Dərslinin kitab olduğu iqrar edildikdə onlar arasındakı fərq əlamətləri nəzərdə tutulur: dərslik, əlbəttə, kitabdır, jurnal və ya qəzet deyil. Eyni zamanda o, sadəcə dərslik olmayıb, həm bilik mənbəyidir, həm də bilik toplusudur və s. Bir varlıq kimi dərslik özünün eynidir; bir dərslik kimi o, başqa kitablara da oxşayır; eyni zamanda dərslik adı kitab deyil. Özünə bənzər kitabların hamısından bəzi cəhətlərinə görə fərqlənir.

Bütün məfhumlarda belədir: hər bir məfhumun özünün eyni olduğu digər məfhumlardan fərqi aşkara çıxarılır.

Müqayisə olunan obyektlər adamın müqayisə etmək bacarığından asılı deyil. Müqayisə etmək üçün adam öz diqqətini müvafiq əşyalara və ya hadisələrə yönəldir, onlar arasındakı oxşarlığı, yaxud fərqi müəyyənləşdirməyə çalışır. İki əşyanın müqayisə edilməsi həmin əşyaların keyfiyyətinə heç bir təsir göstərmir. Əksinə, müqayisə edilən obyektlərin necəliyindən asılı olaraq müqayisənin özü yeni-yeni xüsusiyyətlər kəşb edir. Deməli, müqayisə tutuşdurulan obyektlərdən asılıdır; müqayisə olunan obyektlər isə müqayisə prosesindən asılı deyil.

Müqayisə edilən obyektlərin əlamətləri ilə bu əlamətlər haqqındakı fikirlər eyni şey deyil. Müqayisə zamanı əşyaların keyfiyyət və əlamətləri haqqında bizdə əmələ gələn təsəvvür və anlayışlar dəqiq olmaya bilər. Lakin həmin keyfiyyət və əlamətlər müqayisə zamanı əmələ gələn təsəvvür və anlayışların dəqiq olub-olmadığından asılı deyil. Əşyalardakı əlamətlərin müqayisə zamanı beynimizdə əks olunması heç də o demək deyil ki, həmin əlamətlər şüurda, yaxud şüur tərəfindən yaradılır.

Müqayisə mənbələri və müqayisə prosesi arasındakı münasibətə dair anlayış ikincinin, yəni müqayisə prosesinin birindən asılı olduğunu iqrar etməklə məhdudlaşır.

Müqayisə və onun obyektləri arasındakı münasibətə dair məsələdə subyektiv mövqedə duranlar, yəni müqayisə yolu ilə əldə edilən biliklərin obyektiv biliklər olduğunu inkar edənlər də vardır. Məsələn, Amerika alimi Hamiltona görə, müqayisə maddi aləmin cisimləri haqqında bizə bilavasitə biliklər deyil, bilvasitə biliklər verir; biz müqayisə yolu ilə bilavasitə əşyaların guya özlərini deyil, onların bizdə doğurduğu subyektiv təəssüratları dərk edə bilərik.

Şərh edilən fikirlərdən belə bir nəticəyə gəlirik ki, cisim və hadisələr arasındakı oxşar və fərq əlamətləri mühakimənin formalarında da əks olunur. Mühakimənin bir formasında oxşarlıq, digər formasında isə fərq daha qabarıq ifadə edilir.

Yekun olaraq deyilməlidir ki, xarici aləmin cisim və hadisələrinə xas olan oxşarlıq və fərq əlamətləri baş beyin qabığına cərəyan edən fizioloji proseslərdə, psixoloji və məntiq hadisələrində, o cümlədən məfhumlarda, habelə məfhum üzərindəki əməliyyatlarda: tərifdə, təsnifdə, məhdudlaşdırma, ümumiləşdirmə və mühakimədə əks-səda verir. Bu cür əks-səda bizim istək və arzularımızdan asılı deyil, obyektiv prosesdir.

Bizdən asılı olmayaraq cərəyan edən belə bir obyektiv prosesin olduğunu bildikdə və onu nəzərə aldıqda biz, istər-istəməz, ona uyğun fəaliyyət göstərməli, düşüncə tərzimizi ona uyğun qurmaq oluruq. Başqa sözlə, təbiət və cəmiyyət hadisələrinin mahiyyətinə dərinlən nüfuz etmək üçün, yəni bizi maraqlandıran cisim və hadisələrdəki oxşarlıq və fərqi, onları doğuran səbəblərin nələrdən irəli gəldiyini əsaslı anlamaq üçün müqayisədən istifadə etməliyik: müqayisəni şüurumuzun yenilməz silahına, sönməz məşəlinə çevirməliyik.

Nəticə. Müqayisə ağılın kəsərini, şüurun itiliyini artırır, idrak prosesinə düzgün istiqamət verən sönməz məşəldir. Bu sönməz məşəl öyrənilən materialın dərinlən dərk olunmasına və möhkəm yadda qalmasına və deməli, lazım gəldikdə asanlıqla yadda salınmasına münasib psixoloji şərait yaradır.

Tədqiqatın elmi yeniliyi ondan ibarətdir ki, təlimdə müqayisədən istifadənin ədəbiyyatda şərh edilmiş, təlimdə müqayisənin əlamətləri və təzahür formaları üzə çıxarılmış, şagirdlərdə müqayisə bacarıqlarını formalaşdırmağın ümumi qaydalarına və metodik xüsusiyyətlərinə aydınlıq gətirilmişdir.

Tədqiqatın praktik əhəmiyyəti ondan ibarətdir ki, aparılmış tədqiqat işindən, onun məzmunundan, nəticə və təkliflərindən pedaqogika dərslərinin tərtibində, mühazirə mətnlərinin hazırlanmasında, orta ümumtəhsil məktəblərində təlim və tərbiyənin təşkili prosesində, gənc tədqiqatçıların işlərində istifadə oluna bilər.

Ədəbiyyat

1. Kazımov, N.M. Məktəb pedaqogikası. Dərslik / N.M.Kazımov. – Bakı: OKA offset, – 2009.
2. Kazımov, N.M. Müqayisə üzərində işin nəzəriyyəsi və təcrübəsi / N.M.Kazımov. – Bakı: Maarif, – 2002.
3. Kazımov, N.M. Ağılın sönməz məşəli / N.M.Kazımov. – Bakı: Maarif, – 2011.
4. Həşimov, Ə.Ş. Pedaqogika kursunun tədrisində xalq hikmətlərindən istifadə / Ə.Ş.Həşimov. – Bakı: Maarif, – 1991.

T.B.Eminli

Logical Roots of Mind Education**Summary**

The article provides the logical foundations of mental education, reveals and substantiates its logical roots. In this regard, modern scientific ideas expressed by prof. N.M. Kazimov were updated and clarified. He found out that the formation of a concept is a dialectical process, each concept is a product of historical development, the experience of people of social production. During the limitation of a concept, our consciousness consistently moves from one object to another, from one concept to another. In conclusion, it turned out that the signs of similarity and difference characteristic of objects and phenomena of the external world are reflected in physiological processes, psychological and logical phenomena occurring in the cerebral cortex, including concepts, as well as in operations on concepts such as definition, classification, limitation, generalization and judgment. Such a process does not depend on our desires, but is an objective process.

The article plays an important role in the development of modern pedagogical ideas.

Key words: *mind education, logical and pedagogical roots of mind education, method of comparison, unquenchable fire of mind, scientific generalization*

Т.Б.Еминли

Логические основы умственного воспитания**Резюме**

В статье даны логические основы умственного воспитания, раскрыты и обоснованы его логические корни. В связи с этим современные научные идеи, высказанные проф. Н.М. Казимовым, были обновлены и уточнены. Выяснено, что образование понятия – это диалектический процесс, каждое понятие – продукт исторического развития, опыта людей общественного производства. Во время ограничения понятия наше сознание последовательно переходит от одного объекта к другому, от одного понятия к другому. В заключение выяснилось, что признаки сходства и различия, характерные для предметов и явлений внешнего мира, находят отражение в физиологических процессах, психологических и логических явлениях, происходящих в коре головного мозга, включая понятия, а также в операциях над понятиями как определение, классификация, ограничение, обобщение и суждение. Такой процесс не зависит от наших желаний, а является объективным процессом.

Статья играет важную роль для развития современных педагогических идей.

Ключевые слова: *понятие умственного воспитания, логические и педагогические корни умственного воспитания, прием сравнения, научное обобщение*

Rəyçi: ped.e.d., prof. Ş.Tağıyev

Redaksiyaya daxil olub: 17.11.2024